ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **M. C. D.**, zastoupen Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. října 3, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2021, č. j. 55 A 138/2020 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 11. 2020, č. j. MV-158694-6/SO-2020, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „ministerstvo“) ze dne 4. 9. 2020, č. j. OAM-2759-54/ZR-2017, jímž bylo podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení žalobce k trvalému pobytu a žalobci byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky (dále též „ČR“) v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalované žalobu u Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem.

Uvedl, že podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců lze povolení k trvalému pobytu zrušit při kumulativním splnění dvou podmínek. Zaprvé, držitel tohoto povolení nepobývá na území ČR po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky. Zadruhé, zrušení trvalého pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Splnění první podmínky označil krajský soud v dané věci za nesporné. Doplnil, že pro posouzení jejího splnění není relevantní důvod nepřítomnost žalobce na území ČR ani to, že v době vydání napadeného rozhodnutí již na území ČR opět žije. Tyto skutečnosti je však třeba zohlednit při posuzování splnění druhé podmínky. To správní orgány učinily. Podrobně se zabývaly důvody nepřítomnosti žalobce na území ČR. Po jejich hodnocení však dospěly k závěru, že pro ně nelze upustit od zrušení povolení k trvalému pobytu. Krajský soud zdůraznil, že při posuzování přiměřenosti rozhodnutí je určující rozsah a intenzita rodinného a soukromého života, který cizinec vede na území ČR. Žalobce přitom po dobu šesti let strávených mimo území ČR neudržoval žádné vztahy, které by jej k území ČR poutaly. Zcela ztratil kontakt se svou manželkou, který po svém návratu do ČR ani neobnovil. Všichni jeho skuteční rodinní příslušníci žijí ve Vietnamu (rodiče, dcery, sestra). Krom toho, že na území ČR podniká, neuvedl ke svému osobnímu životu v ČR nic konkrétního. Je zřejmé, že na území ČR nemá vazby, pro které by bylo možné mít za to, že je zde integrován, což je však pro trvání trvalého pobytu významné. Dle krajského soudu není pochyb o tom, že jeho vztahy dříve pěstované na území ČR byly zpřetrhány a výsledky předchozího integračního procesu byly zvráceny. Případná existence omluvitelného důvodu absence na území ČR nemůže zvrátit faktický stav pouta žalobce k tomuto území. To je přitom po jeho návratu do ČR tvořeno pouze snahou o výdělek, který žalobci umožní finančně zabezpečit rodinu ve Vietnamu. Případné finanční problémy žalobce plynoucí z jeho návratu do Vietnamu jsou však srovnatelné se situací jiných obyvatel Vietnamu, kteří rovněž usilují o možnost podnikat v ČR. Byť je snaha žalobce zajistit sobě a své rodině co nejlepší ekonomické podmínky pochopitelná, nemá za následek nemožnost vydat rozhodnutí o zrušení pobytu za splnění zákonných podmínek. Opačný přístup by vedl k tomu, že by bylo možné zrušit povolení k pobytu jen v případě cizinců, kteří jsou schopni zajistit stejnou životní úroveň sobě a své rodině jak na území ČR, tak v zemi původu. Krajský soud neshledal ani porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“). Úmluva negarantuje cizinci určitý typ pobytového oprávnění. Posuzované rozhodnutí přitom žalobci nezakazuje vstup na území ČR ani mu nebrání získat jiný pobytový titul. Na tom nic nemění případná faktická nemožnost získat pobytové oprávnění za účelem podnikání na Velvyslanectví ČR v Hanoji. Nejedná se o nepřiměřený následek vzhledem k nízké intenzitě žalobcova soukromého a rodinného života na území ČR. Krajský soud dále přisvědčil žalobci, že ve správním řízení došlo k porušení § 48 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Ministerstvo totiž zahájilo řízení podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, přestože ze stejných skutkových důvodů již vedlo správní řízení podle § 77 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Tato vada však byla zhojena spojením obou řízení. Žalobce současně nebyl daným postupem zkrácen na svých právech.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Zopakoval, že důvodem jeho pobytu v zemi původu byla péče o nemocné rodiče, což nebylo při posuzování přiměřenosti rozhodnutí náležitě zohledněno. Čím omluvitelnější je důvod nepřítomnosti, tím nižší může být intenzita zásahu do soukromého a rodinného života, který dané rozhodnutí způsobí. Rozsudek krajského soudu je přitom v otázce významu důvodu nepřítomnosti stěžovatele na území ČR vnitřně rozporný. Na jednu stranu jej nepovažuje za relevantní, na druhou stranu připouští jeho relevanci pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Tohoto posouzení se však stěžovateli nedostalo, neboť nebyly řádně zohledněny jím předložené lékařské zprávy. Krajský soud pak zdůrazňoval narušení integračního procesu stěžovatele, aniž by zohlednil finanční problémy, které mu bránily vykonat návštěvu v ČR. Dále krajský soud nesprávně dovodil, že stěžovatel nemá v ČR prakticky žádný soukromý život. Stěžovatel má přitom v ČR velké množství přátel a známých. S ohledem na absenci rodiny v ČR jsou tyto vazby o to intenzivnější. Při výslechu je nezdůrazňoval, neboť se rozumí samy sebou a ze strany státních orgánů jim není připisován takový význam. I takový typ soukromého života, který si stěžovatel po dvou neúspěšných manželstvích zvolil, je však hoden ochrany a nemůže do něj být bez dalšího zasaženo. Krajský soud vyhodnotil nesprávně rovněž námitku, že nedává smysl rušit pobytové oprávnění stěžovatele za situace, kdy opět po dobu tří let nepřetržitě pobýval na území. Nestačí poukaz na nedostatečnou integraci stěžovatele, neboť v ČR vede řádný život. Ze srovnání dikcí § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a § 77 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona nadto plyne, že § 87l odst. 1 písm. d) lze aplikovat pouze na případy, kdy se cizinec na území ČR aktuálně nezdržuje a své pobytové oprávnění nevyužívá. To není případ stěžovatele. Krajský soud rovněž nedostatečně uvážil o porušení čl. 8 odst. 2 Úmluvy. I v tomto ohledu chybně posoudil míru integrace stěžovatele do české společnosti, neboť nezohlednil, že se stěžovatel nedopouštěl a nedopouští žádného nežádoucího jednání, platí daně a vede společenský život v rámci svých sociálních kruhů. Stěžovatel rovněž setrval na tom, že porušení § 48 odst. 1 správního řádu je natolik závažnou vadou, která ovlivnila zákonnost celého řízení a odůvodňuje zrušení všech rozhodnutí v něm vydaných. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

IV.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními a právní kvalifikací obsaženou ve správních rozhodnutích obou stupňů i s napadeným rozsudkem krajského soudu a trvá na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Odkázala na své rozhodnutí, správní spis a navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval vytýkanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Pokud by byl rozsudek krajského soudu skutečně nepřezkoumatelný, musel by k této vadě Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti (viz § 109 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel konkrétně namítl, že je rozsudek krajského soudu vnitřně rozporný. Na jednu stranu soud uvedl, že důvody nepřítomnosti cizince na území ČR nejsou relevantní, na druhou stranu připustil, že podle judikatury tyto důvody relevantní jsou, a to v rámci posouzení přiměřenosti rozhodnutí.

[8] Uvedená námitka není důvodná. Stěžovatel totiž vytrhává závěry krajského soudu z kontextu. Krajský soud předně zdůraznil, že § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců stanoví dvě podmínky, za nichž lze přistoupit ke zrušení povolení k trvalému pobytu cizince. První podmínkou je nepřítomnost cizince na území ČR po dobu delší než dva roky, druhou pak přiměřenost zrušení trvalého pobytu z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud následně konstatoval, že důvody nepřítomnosti cizince na území ČR nejsou podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců relevantní v tom smyslu, že by relativizovaly dobu nepřítomnosti a představovaly v podstatě „liberaci“, která by vyloučila aplikaci tohoto ustanovení. Pro posouzení splnění první podmínky se proto k důvodům nepřítomnosti nepřihlíží. Zároveň ale krajský soud uvedl, že důvody nepřítomnosti je třeba v souladu s judikaturou zohlednit při poměřování intenzity zásahu do soukromého a rodinného života cizince, tedy při posouzení splnění druhé podmínky. Uvedené závěry jsou logické, srozumitelné a Nejvyšší správní soud jim z hlediska přezkoumatelnosti nemá co vytknout. Nutno dodat, že krajský soud se těmito závěry rovněž řídil. Vyšel nicméně z toho, že při zkoumání intenzity zásahu do soukromého a rodinného života cizince je určující život, který cizinec vede na území ČR, méně pak důvody, pro které na území pobývat nemohl. Zjednodušeně řečeno, čím je intenzita soukromého a rodinného života cizince na území ČR nižší, tím méně jsou relevantní důvody jeho nepřítomnosti na území ČR. I v případě existence závažných důvodů absence na území ČR tedy budou splněny podmínky pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, pakliže zásah do soukromého a rodinného života cizince vedeného na území ČR bude minimální. Právě taková situace nastala dle krajského soudu v posuzovaném případě. Neplatí tedy, že by postup krajského soudu byl rozporný. Krajský soud naopak postupoval v souladu se svými závěry stran zohlednění důvodů nepřítomnosti a řádně vysvětlil, proč v případě stěžovatele tyto důvody nemají na rozhodnutí ve věci vliv.

[9] Ani ve zbývající části Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.).

[10] Podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*

[11] V posuzované věci je sporná především otázka případného zásahu do soukromého života stěžovatele a toho, nakolik měly být při jeho hodnocení zohledněny důvody nepřítomnosti stěžovatele na území ČR. Stěžovatel především namítl, že jeho případ v tomto ohledu nebyl posouzen komplexně. Nebylo zohledněno, že absence stěžovatele na území ČR souvisela nejen s péčí o nemocné rodiče, ale i se z toho plynoucí obtížnou finanční situací, s níž se musel s ohledem na omezenou možnost výdělečné aktivity ve Vietnamu potýkat. V návaznosti na to se stěžovatel vymezil proti hodnocení krajského soudu, že v ČR prakticky ani nemá soukromý život a je ekonomickým migrantem. Všechny tyto námitky jsou úzce provázané, neboť zpochybňují zjištěný skutkový stav a jeho hodnocení.

[12] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovateli bylo povolení k trvalému pobytu uděleno na základě sňatku s občankou ČR. Podle výpovědi stěžovatele však koncem roku 2010 opustil ČR a od té doby nebyl se svou manželkou v kontaktu, ani se o to nepokoušel. Po jeho návratu do ČR v říjnu 2017 se mu ji nepodařilo kontaktovat. Žádné jiné rodinné vazby na území ČR nemá. Veškerý rodinný život stěžovatele se odehrává ve Vietnamu, kde se momentálně nachází obě jeho dcery, rodiče a sestra s rodinou. Na území ČR aktuálně žije v bytě s dalšími 8 osobami a věnuje se zde výdělečné činnosti (živnost v oboru svářeč), aby zabezpečil svou rodinu ve Vietnamu.

[13] Krajský soud založil své rozhodnutí především na tom, že stěžovatel nemá na území ČR prakticky žádný rodinný či soukromý život, do kterého by mohlo být rozhodnutím zasaženo. Svůj rodinný život totiž realizuje pouze na území Vietnamu, k ČR má toliko ekonomické vazby. Proto nemohou důvody, pro které nebyl stěžovatel téměř 7 let na území ČR, odvrátit zrušení povolení k trvalému pobytu, které slouží především jako prostředek integrace cizince do české společnosti vyžadující intenzivní kontakt mezi cizincem a hostitelskou společností.

[14] S ohledem na výše popsané nelze než dát krajskému soudu za pravdu. Míra integrace stěžovatele do české společnosti je totiž skutečně minimální. Nemá zde žádné rodinné vazby, vazby k přátelům zmínil pouze v obecné rovině a svůj soukromý život jimi zdůvodňoval až v kasační stížnosti. Doposud zjevně neovládá český jazyk, neboť ve správním řízení využíval služeb tlumočníka. Na absenci vazeb nic nemění ani aktuální pobyt stěžovatele v České republice a skutečnost, že platí daně a další povinné odvody, což je ostatně jeho zákonná povinnost. Tyto skutečnosti samy o sobě nemohou bez přistoupení dalších okolností znamenat vytvoření takových vazeb na území ČR, z nichž by bylo možné dovodit nepřiměřený zásah napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele. Za stavu, kdy fakticky absentuje jakákoliv jiná než ekonomická vazba stěžovatele na území ČR, nemohou důvody nepřítomnosti stěžovatele na území ČR zvrátit závěr o přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Nelze totiž přehlížet, že stěžovatel na jakékoliv, byť sebemenší udržování mezilidských vztahů v době své nepřítomnost zcela rezignoval.

Nezmínil ani to, že by snad za účelem udržování zdejších vazeb využil prostředků komunikace na dálku. Jak přitom Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 19. 2. 2021, č. j. 5 Azs 11/2020 - 53, *„při vydání povolení k trvalému pobytu je pravidelným zákonným požadavkem předchozí nepřetržitý pobyt na území České republiky po určitou dobu (zpravidla 2-5 let). Důvodem je zájem České republiky na kontinuitě integračního procesu cizince do hostitelské (české) společnosti. Integrační proces je přitom komplexním a oboustranným postupem, jehož cílem je umožnit bezproblémové soužití cizince, který pochází z odlišného sociálního a kulturního prostředí, a hostitelské společnosti. Jednoduše řečeno, cílem integračního procesu je naučit cizince a společnost, do níž je integrován, pokojně vzájemně vycházet. Je evidentní, že je tento proces pozvolnou a dlouhodobou záležitostí vyžadující intenzivní kontakt mezi cizincem a hostitelskou společností, který pokračuje i po vydání povolení k trvalému pobytu. Právě proto se požadavek na nepřetržitost pobytu na území České republiky zrcadlí též v podmínkách pro zrušení povolení k trvalému pobytu [srov. § 77 odst. 1 písm. c) a d) nebo v nyní souzené věci aplikovaný § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] – cizinec dlouho trvajícím pobytem v jiném státě svůj úspěšný integrační proces v České republice v podstatě znemožní. Ačkoliv je nutno posuzovat zvlášť podmínku nepřetržitého pobytu po dobu alespoň 2 let mimo území České republiky a přiměřenost dopadu zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života cizince, nelze ignorovat jejich vzájemnou provázanost. Pokud totiž cizinec na dva roky opustí Českou republiku, přeruší tím svou integraci v české společnosti a zároveň tím zpravidla přetrhá nebo výrazným způsobem oslabí své sociální vazby, a to včetně vazeb k rodinným příslušníkům, kteří na území České republiky žijí. Pokud tedy cizinec dobrovolně žije dlouhodobě v zahraničí a neudržuje při tom kontakty s rodinou v České republice, jen stěží může následné rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu nepřiměřeně zasahovat do jeho rodinného života.*“

[15] S ohledem na uvedené nelze než přisvědčit správním orgánům a krajskému soudu, že na posouzení věci nemohly mít vliv lékařské zprávy rodičů předložené stěžovatelem. Tyto zprávy totiž pouze dokládají důvod nepřítomnosti stěžovatele na území ČR. Jakkoliv se nepochybně jednalo o vážný důvod nepřítomnosti, nemá v souladu s výše uvedeným žádný zásadní vliv na výsledek posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí, neboť soukromý a především rodinný život stěžovatele se odehrává prakticky výhradně ve Vietnamu.

[16] Těžiště argumentace stěžovatele týkající se zásahu do jeho soukromého a rodinného života představuje zhoršení finanční situace, jež mu hrozí v případě návratu do Vietnamu. Ani skutečnost, že stěžovatel výdělečnou činností na území ČR zabezpečuje prostředky pro sebe a rodinu a že ve Vietnamu takové výdělečné možnosti mít nebude, však nedokládá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Ten si prostředky pro obživu své rodiny může zajišťovat i v zemi svého původu, byť zřejmě obtížněji (přiměřeně srovnej rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 5 Azs 350/2017 - 41). Ostatně tak činil po dobu šesti let, kdy se nacházel mimo území ČR. Jak přitom přiléhavě konstatoval krajský soud, argumentace stěžovatele by ad absurdum vedla k tomu, že by fakticky bylo možné zrušit povolení k pobytu jen tomu cizinci, jenž by byl schopen zajistit sobě a své rodině stejnou životní úroveň i v zemi původu.

[17] Námitku, že realizuje svůj soukromý život v ČR prostřednictvím kontaktů s přáteli, stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti. Podle konstantní judikatury

„ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval rovněž např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Připuštění uplatnění skutkových a právních novot v řízení před Nejvyšším správním soudem by fakticky vedlo k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89). S ohledem na uvedenou judikaturu se tedy jedná o námitku nepřípustnou. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné dodat, že kasační tvrzení o intenzivním sociálním životě stěžovatele v ČR ovšem ani neodpovídá tomu, co uváděl při výsleších v průběhu správního řízení. V těchto se při popisu svých vazeb na území ČR omezil na zdůraznění své práce a jejího významu pro obživu rodiny ve Vietnamu. Při popisu svých vazeb na ČR zjevně považoval za stěžejní svůj pracovní a ekonomický vztah.

[18] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že postup krajského soudu při posouzení vlivu důvodu absence stěžovatele na území ČR z hlediska přiměřenosti napadeného rozhodnutí byl nejen přezkoumatelný, jak bylo uvedeno výše, ale rovněž věcně správný. Uvedené kasační námitky proto nejsou důvodné.

[19] Stěžovatel dále poukazoval na to, že od zahájení správního řízení své pobytové oprávnění již opět využívá a že § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců lze aplikovat pouze v případě, že se cizinec na území ČR v dané době nezdržuje.

[20] Argumentaci, v níž stěžovatel na základě jazykového výkladu § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a jeho srovnání s § 77 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona dospěl k tomu, že na něj toto ustanovení nedopadá, nicméně stěžovatel poprvé uplatnil až v kasační stížnosti. Jedná se tedy opět o nepřípustnou námitku, jak bylo vysvětleno výše.

[21] Skutečnost, že se stěžovatel po svém návratu opět nachází na území ČR, a že tato doba činila ke dni vydání rozhodnutí žalované více než 3 roky, pak nemá na posouzení nynější věci vliv. Z hlediska aplikace § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není rozhodné, zda se stěžovatel na území vrátil a chce své pobytové oprávnění realizovat, či nikoliv. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by prakticky možné § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců aplikovat v případech cizinců, kteří se na území ČR v návaznosti na zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu alespoň na nějakou dobu vrátili. Pro vyloučení aplikace § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců však není sama o sobě rozhodná doba, která uplynula od návratu daného cizince na území ČR, ale především proces integrace cizince, což podrobně vysvětlil krajský soud. Skutečnost, že pobyt stěžovatele na území ČR ke dni vydání rozhodnutí žalované činil 3 roky, je tedy bezvýznamná za situace, kdy si stěžovatel zjevně během těchto tří let nevytvořil

na území ČR takové vazby, pro jejichž existenci by bylo rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

[22] Krajský soud nepochybil ani při posouzení, zda došlo k porušení čl. 8 odst. 2 Úmluvy.

[23] Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 téhož ustanovení státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

[24] Jak bylo vysvětleno výše, stěžovatel na území ČR svůj soukromý a rodinný život fakticky nerealizuje. V průběhu správního řízení a rovněž soudního řízení před krajským soudem se omezil toliko na zdůrazňování svých ekonomických zájmů. Neurčité zmínění přátelských vztahů obsažené až v kasační stížnosti nelze považovat za relevantní, a jak bylo vysvětleno výše, nelze k němu přihlížet. Vazby stěžovatele na ČR jsou tedy v podstatě ryze ekonomické. Jak přitom vysvětlil krajský soud v napadeném rozsudku, jedním ze zájmů státu je také zájem na efektivní integraci cizince do společnosti. Z výše uvedených skutečností přitom vyplývá, že integrace stěžovatele do společnosti je minimální a omezuje se pouze na ekonomickou činnost. Za dané situace napadené rozhodnutí představuje pouze minimální zásah do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život, který je opodstatněn ve vztahu k zájmu na integraci cizince do společnosti. Také v tomto ohledu se tedy Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu.

[25] Stěžovatel dále akcentoval vadu řízení spočívající v tom, že ministerstvo zahájilo nové řízení ve věci zrušení povolení stěžovatele k trvalému pobytu navzdory překážce litispendence.

[26] Stěžovateli je nutné přisvědčit, že ministerstvo postupovalo ve správním řízení chybně. Nejprve přípisem ze dne 9. 10. 2017, č. j. OAM-2759-3/ZR-2017, zahájilo řízení ve věci zrušení trvalého pobytu stěžovatele podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Po prvním výslechu stěžovatele a shromáždění podkladů pak zahájilo přípisem ze dne 21. 9. 2018, č. j. OAM-235300/MC-2018, na základě totožných skutkových zjištění řízení o zrušení trvalého pobytu stěžovatele dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na totožnost předmětu řízení nelze než konstatovat, že druhé správní řízení bylo zahájeno v rozporu s § 48 odst. 1 správního řádu, jak tvrdí stěžovatel. Ministerstvo následně obě uvedená správní řízení usnesením ze dne 8. 10. 2018, č. j. OAM-2759-28/ZR-2017, spojilo. Za dané situace bylo nicméně na místě postupovat v souladu se závěry rozsudků zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 4 As 16/2013 - 36, a ze dne 12. 6. 2020, č. j. 9 Azs 112/2020 - 25. Ministerstvo tedy vůbec nemělo přistoupit k zahájení druhého správního řízení, ale mělo stěžovatele toliko vyrozumět o změně právní kvalifikace skutku. Poté, co druhé správní řízení chybně zahájilo, nebylo na místě obě uvedená řízení spojovat. Ministerstvo naopak mělo zrušit druhé zahájené správní řízení, vyrozumět stěžovatele o změně právní kvalifikace a pokračovat v prvním správním

řízení. Není tedy pochyb o tom, že ministerstvo pochybilo. K tomuto závěru ostatně dospěl také krajský soud. Nejvyšší správní soud však ve shodě s krajským soudem konstatuje, že popsané pochybení v konečném důsledku nemělo vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Spojením obou výše uvedených správních řízení totiž bylo dosaženo účelu § 48 odst. 1 správního řádu, neboť byla vyloučena možnost vydání dvou rozhodnutí v téže věci. Stěžovatel přitom nebyl zkrácen na svých právech, neboť situace byla z hlediska provedeného dokazování a poučení stěžovatele totožná, jako kdyby ministerstvo postupovalo řádným způsobem a přistoupilo pouze ke změně právní kvalifikace. Nejvyšší správní soud proto ani tuto námitku neshledal důvodnou a aproboval závěry krajského soudu.

[27] Závěrem zdejší soud uvádí, že zrušením povolení k trvalému pobytu stěžovatel pozbývá pouze „nejsilnější“ pobytové oprávnění, což ho nezbavuje možnosti pobývat na území na základě jiného pobytového oprávnění, příp. požádat znovu o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zrušení trvalého pobytu není zákazem pobytu na území ČR. Na uvedeném závěru pak nic nemění ani aktuální situace na Velvyslanectví ČR v Hanoji. Jak vysvětlil krajský soud, stěžovatel se pouze nachází ve srovnatelné situaci jako ostatní občané Vietnamu, kteří rovněž nemají prakticky žádné vazby na území ČR.

[28] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí, čímž odpadl důvod návrhu.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu